№ 1 ТРАВЕНЬ КИЇВ 1941 • ВИДАННЯ ГАЗЕТИ „КОМУНІСТ“ • РІК ВИДАННЯ 1 • ЦІНА НОМЕРА — 75 КОП.

перець

ГОЛОС СПРАВА:—Щось мені не подобається ця посмішка...

Моїм читателям, сміхопочитателям

Здраствуйте, мої любі, мої милі, рябі, лисі й чорнобриві, синьоокі і руді, підтоптані й молоді, причісані й кучеряві, стахановці—і так браві! — мої читателі, сміхопочитателі!

Що? Не пізнаєте? Та це ж я — Перець-Перчило. Той самий Перець, який ще за князя Володимира підкидав гуслярам різні дотепи в пісні, звеселяв богатирів землі нашої—Іллю Муромця, Добриню Микитича.

Ну да, Перець, який штовхав під боки запорожців, коли ті складали листа турецькому султанові. Це ж я й фарби розводив кошовому маляреві, знаменитому запорожцю Ількові Рєпіну, коли він стояв з мазницею і малював з тих козаків картину для нащадків.

Ще не пригадали? Ото лихо! Та це ж я порадив був дякові Гаврилі, козакові війська Хмельницького, просити коронного гетьмана пана Потоцького посадовити його на низьку палю, щоб шановному панству польському було зручніше цілувати його, козака Гаврилу...

А хто товкся з Іваном Котляревським по пеклі і варив грішників і всяких казнокрадів у смолі? А хто ходив з парубком Енеєм на досвітки до грецької молодиці Дідони і пиячив там досхочу? А хто вигадав оту закуску:

Свинячу голову до хріну
І локшину на переміну?

Це ж я—Перець—разом з пасічником Рудим Паньком і з Миколою Гоголем сотворили Солопія Черевика, Хіврю, чорта, Чуба, червону свитку, свояченицю, Довгочхуна, Перерепенка і ту унтерофіцершу, яка сама себе висікла.

Це ж я — Перець — виперчив кума Мірошника, бабу Риндичку, Шельменка, байки Глібова, Москаля-чарівника і Пана Халявського.

А хіба забули, як ми на пару з Миколою Щорсом писали листа УеНеРівському султанові — пану Сєньці Петлюрі? Пам'ятаєте, я там сказав: «Є у нас для тебе калюжа, сучий сину! Не доносити тобі штанів до нового літа». Хіба не вийшло на моє? Пригадайте, як реготалися ми з вами, взявшись у боки, коли тому петлюрівському Тризубу так дали в зуби, що він і щелепи розгубив.

Я — Перець! Той самий Перець, від якого вам усім стає весело, а бюрократ, горе-директор і хлямтя крутять носом і так чхають, що всі їх адьютанти управбездільники і «особисті» секретарші розбігаються, як руді миші.

А-а-а... Впізнали! Ну, то ще раз здраствуйте вам, любі читачі, стахановці-ударники, мулярі й ливарники, Мазаї й Семиволоси, Філатови й Кривоноси, заможні і багаті, прості ще — й лауреати!

А хто це там кривить морду, немов подавився кислицею, ховається під тином у затінку? Ану виходь ближче до світла! А-а-а... Це ви!..

Здраствуйте й вам, ледачі й нетружені, щодня п'яні, щотижня одружені! Гадали, помер я? Не діждете! Перець — це сміх!!! А сміх народний — невмирущий!

Глузував я з вас сторіччя і ще глузуватиму. Хай люди з вас регочуться. Казав же мій дід Кіндрат Переперчило, який гострив мене на своїм точилі, коли до вас відряджав: «Скільки жив наш народ і ще скільки житиме — ніколи не тужитиме! Така вже наша українська вдача — працювати, пісні співати, танцювати й сміятись».

Отже, смійтеся, мої любі читачі, від сміху люди гладшають! Говорив же один мій приятель Кузьма Прутков — «Сміливість міста бере, а сміх підкоряє цілі народи» (каюсь — він це тільки подумав, та я такий, що й думки розкриваю).

Хай же ваш веселий сміх котиться по всій землі нашій! Хай він лящить у вухах тих, що по той бік кордону на чужих смітниках повигрібали собі нори і в розбитій жовтоблакитній макітрі гетьманською булавою брехні труть, українським вітром торгують (це ж єдине, що в них зосталося для продажу). Ми на них, як то кажуть, чхали! Або, як сказав мій родич Павло Тичина: «Нам своє робить, нам своє робить!»

І з вами вітаюсь, сусіди мої по Парнасу — горе-критики і поети-нитики! Та не всміхайтеся так улесливо. Хоч ми з вами і на однім сонці онучі сушили, та щиро кажу вам — не хвалитиму: за погані твори журитиму, а за крадені битиму!

Піднімаю руку й присягаюся: тримати себе завжди сухим і гірким, чесно, не зважаючи на особи, перчити і приперчувати:

а) Тих «ударників», що поважають пиво й раки, а на заводі роблять... самі браки!

б) Тих в'юнів, що, коли плани приймають, горланять «ура», а в них план спитають — відразу ж наїжаться — нам ще, мовляв, не пора!

в) Базік, що все кладуть на язик, а трудову дисципліну вважають... за глину!

г) І жуків-казнокрадів, які з тресту у трест літають, аванси хапають і звітів не знають!

д) Ну, ще буйних і п'яних!

е) І тих тверезих, що кирпу гнуть вище берези!

є) Гав і хвальків, про яких кажуть: «Аж на небі чуть, як мухи кашляють»!

ж) Дурнів, на яких треба дивитись сьогодні, бо завтра не дотовпитесь!

з) Ханжей і лицемірів, від кривого ока яких молоко кисне!

Тобто, загалом кажучи, всіх у кого морда лисича і рильце в пуху.

Присягаюся брати їх за лисину і садовити просто на їжака!

Отже, до другого номера!

Що?.. Га?.. Ні, не можу!.. Поспішаю. Про це ми потім, потім...

Керівник районного масштабу товариш Мудрейко

Важко, що там говорити,
У районі старшим буть,—
Ані рибки половити,
Ні поспати, ні гульнуть,
Як же буть?

Голова, як із похмілля,
Вдень гуде, тріщить вночі,
Чи зварить та випить зілля,
Чи набити обручі?
Думи гірше саранчі:

Кожухів де взяти, ліжок,
Ободів, граблів, коліс,
Ковбаси, гнуздечок, віжок,
Кошелів, мазуту, кіс?
Бородою весь заріс.

Де тут візьметься в Мудрейка
Той спочинок і той сон?
Він один, бач, а сімейка —
Цілий, знаєте, район.
А Мудрейко що вам — слон?

І подавсь у ліс на гулі,
Задивився на ріку,
Позліталися зозулі
І зачали: ку-ку, ку-ку...
Всяк буває на віку.

Гульк — аж льоха каплоуха
Бур'яном бреде густим,
Оскалнулася і слуха,
Зупинившися над ним.
Чує, що начальник рохка,
Льоха співчутливо охка,

Зрозумівши враз Мудрейка,
З радощів як загаса!...
— Я ж,— говорить, — і корейка,
Я ж — і сало й ковбаса,
Знають всі про це давно!—
Засміялась та в багно.

... Із розумними очима
Появився тут баран,
Подививсь, знизав плечима,—
— Я ж,— він каже,— й барабан.
Посміхнувся нарочито:
— Я ж — і валянки, й кожух,
Видно, мало тебе бито!
Розігнавсь, та в спину бух!

Не збагнув Мудрейко й слова
Ні в свині, ні в барана.
Не збагнув сірома й лісу,
Що гримів на всі лади:
— Не журись, якого біса!
Підведись, поглянь сюди:
Ось і шахви й ободи!

А Мудрейка розбирає,
Увижаються чорти.
Він і чує, та не знає,
Що шумлять очерети:
— Чуєш ти!
Ми не тільки для малечі —
Ой люлі да ой люлі —
Ми ж — тобі потрібні речі:
Стеля, мітли, кошелі!

Та мудрець тугий на віру —
Нігті день і ніч гризе.
Він з далекого Сибіру
Все в район свій завезе.

Ех, Мудрейко, думать треба!
Справ, як бачиш, ціла купа.
І виходить — через тебе
Весь район очима лупа.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ГРАФІК ДЛЯ МЕБЛІВ

Мал. К. Заруби

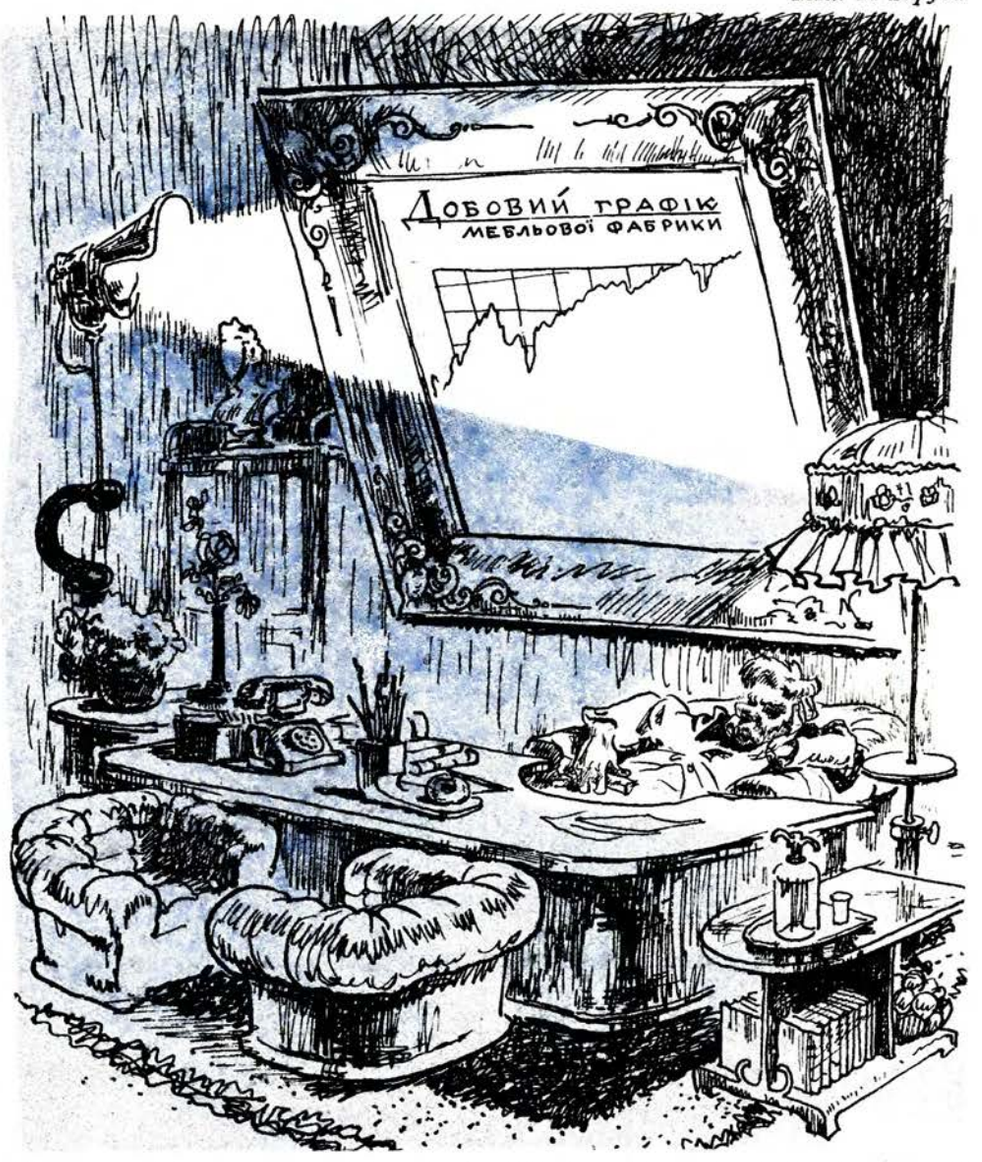

— Тепер оформлення мого кабінету можна вважати закінченим

СКЛАДНА ПРОБЛЕМА

— Ви не знаєте, де б я міг знайти роботу?

— Знаю. В Дарниці.

— На жаль, не годиться. Я потребую роботи обов'язково в районі площі III Інтернаціоналу.

— Чому саме там?

— Як ви не розумієте? Я вже маю дві роботи в цьому районі, а коли третя буде в Дарниці, то як же я встигатиму знімати і вішати номерки?

НА БАНКЕТІ

Банкет, влаштований з нагоди закінчення капітального ремонту кабінету директора „Люшнезбуту" був у розпалі. Потираючи від задоволення руки, директор сказав:

— Чудово! Стільки поважних гостей, що й яблуку навіть ніде впасти.

„А й справді ніде!" — подумав завгосп Хапенко. Подумав—і наказав відвезти директорові й собі додому по ящику яблук, куплених для банкету.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

УРСР
Миколаївська
„Облспоживспілка"
Заготуправління
22/III — 1941 р.
№ 38 — 3

Заготконторі Цюрупинської райспоживспілки

Згідно постанови РНК СРСР і ЦК ВКП(б) від 25/I—1939 року оргбюро Миколаївської облспоживспілки постановою своєю від 10/III—1941 року затвердило премії-надбавки за хорошу роботу IV кварталу 1940 року.

Враховуючи виконання плану IV кварталу в цілому по заготконторі на 137,5%, в тому числі по овочевій групі — 130%, м'ясо-яечно-сировинній групі — 171%, дозволяється виплата премії надбавки:

Директору і бухгалтеру заготконтори, а також робітникам овочевої і сировинної груп в розмірі 50% *по причині росту розтрат і крадіжок.*

В. О. нач. Заготуправління ОСС *Ткаченко*
Зав. плановим відділом *Корсікова*

Київ, Перцю

З Н-ської частини

Завжди тримайте перець сухим.

Червоноармієць ***Б. Гарматний***

●

З тресту „Синя сажа“

„Перець“? Чудово! Готовий до послуг. Можу бути чим хочете: стрючком, крючком, бабкою і гачком. Схиляюсь низесенько. Знайомий з вашою бабусею. Як вона ся має?

Вихованець найшикарніших канцелярій

Омелько ***Підлабуза***

●

З станції Шкереберть

НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ РАПОРТУЮ ДВТЧК СТАНЦІЇ ШКЕРЕБЕРТЬ ВЕСНА ЗПТ ЗАЛИ ЗПТ КАСИ ЗПТ КІМНАТИ ЗПТ БУФЕТ ЗПТ КНИГА СКАРГ ЗАМКУ ТЧК ПАСАЖИРИ САМООБСЛУЖУЮТЬСЯ СВІЖОМУ ПОВІТРІ ТЧК СКАРЖИТИСЬ ЗАБОРОНИВ РИСКА ШТРАФ 50 КАРБОВАНЦІВ.

Начальник станції ***Горибукса***

●

З стадіону „Динамо“

Безмежно раді. Не забувай київських динамівців.

З допомогою такого тренера, як ти, вони обов'язково виграють футбольну першість.

Від болільників — ***Аутенко***

●

З житлокомбінату „Тихий ярмарок“

Я вітаю з однією умовою: не перчи бліх і блощиць, не ганяй мене щотижня в лазню. Не порушуй мого спокою! Моя душа закохана в цих комах, а тіло не терпить мильного лоскоту.

Пилип ***Блощанський***

●

Радіоперехват

Закуток европейського смітника

(Хвиля і місцеперебування не встановлені).

Знову перець?.. У двадцятому нюхав... У тридцять дев'ятому нюхнув ще раз... Віват! Наперчений, біжу далі...

Ридз Смігли

СОБРАТУ

Мал. Л. Генча

От чистого, как воздух, сердца
Любовью братскою согрет,
Приветствую рожденье Перца,
Желаю Перцу много лет.
Давно идет о перце слава,
И перец, говорит народ, —
Одним — приятная приправа,
А для других — наоборот.
Читатель, к Перцу ты доверчив? —
Тогда, мой друг, лицо не морщь:
Доволен будешь ты, поперчив
Чудесный украинский борщ.
Но болтунам, лентяям, шляпам,
Чей график плесенью оброс,
Прогульщикам, головотяпам, —
Задай ка, Перец, перцу в нос!
Орудуй, не жалея силы,
Работай, козачина, зло,
Чтоб и в носу-то закрутило
И вплоть до пяток обожгло.
А если враг свиное рыло
В советский сунет огород, —
Врага, чтоб не повадно было,
Проперчит насмерть наш народ.
Расти же, Перец черноусый,
И перцем потчуй за столом —
Кого щепотками — по-вкусу,
Кого цибаркой — по-делом!

КРОКОДИЛ

З колгоспу „Городній велетень“

Викликаю на змагання з таких показників: я забезпечую урожай 100 центнерів червоного перцю з гектара, ти — 100 процентів перечного сміху по двоногих лопухах, будяках і всякій іншій лободі.

Бригадир першої городньої бригади
Кирило ***Урожай***

●

КОМБІНАТ
«Ні пуху, ні пера»

ДО РЕДАКЦІЇ

З огляду на вихід першого номера Вашого журналу і беручи до уваги що журнал цей є сатиричний а також і гумористичний дозволю собі з цієї нагоди звернутися до вищезгаданого журналу з привітанням в якому не зважаючи на лаконічність хотів би від себе і від своїх колег висловити наше цілковите задоволення з приводу того що журнал уже виходить і щб він покликаний задовольняти культурні потреби широких мас які потребують щоб ці потреби задовольнялися в повному обсязі і в усіх статтях їх запитів які запити з кожним днем зростають і за планом мають зростати весь час до плюсом і притулком штампу та печатки стверджується.

/ Свирид Забивакруглий/

Тут, місцева

Бажаємо довголіття.

Учні академіка Богомольця

●

З Наркомторгу УРСР

Можливо, до вас дійдуть відомості про те, що у нас, нібито, було допущено утримання 19 зверхштатних працівників з місячним окладом в 9.900 крб.; не вірте, і взагалі це дрібниці, на які не слід зважати.

Підпис нерозбірливий.

●

Із заводу „Аврал“

Вітаю. Особисто не можу: середина місяця — план 0,5%. Опрацьовую графік штурму.

Директор — ***Горюгасіть***

Мал. Бе-ша

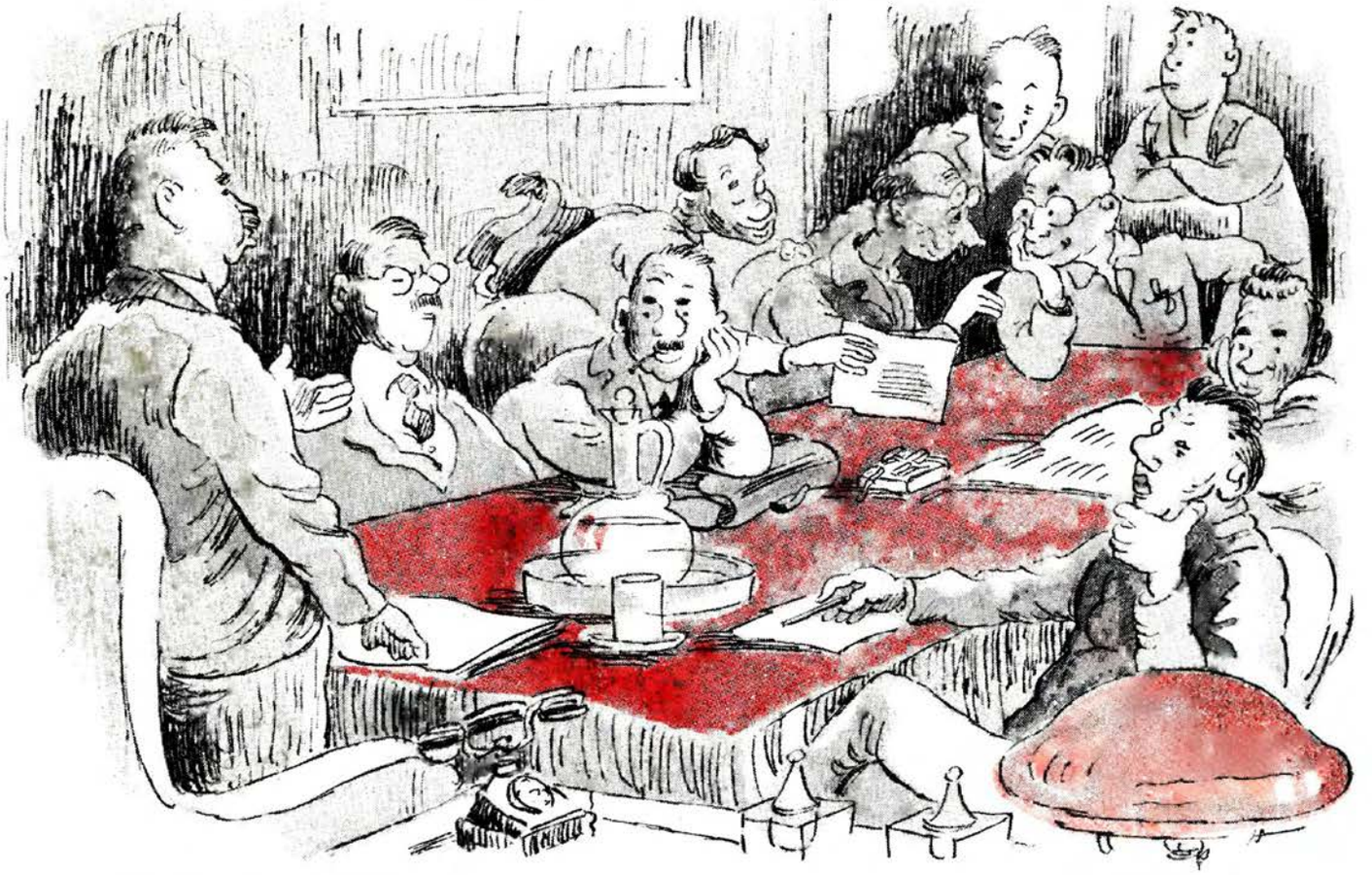

ГОЛОВА ЗАВКОМУ:—Я зібрав вас сюди на нараду, щоб спільними зусиллями встановити, нарешті, коли ж у нас відбулася остання виробнича нарада

Ювілей Каліграта Лемішки

У кабінеті Каліграта Лемішки на стіні висить квітчастий шпалер з написом: „Машина батога не любить".

Відвідувачі, оте читаючи, мали переконуватись, що мешканець кімнати на п'ятому поверсі не якийсь там біндюжник, що безжалісно лупцює норовисте живе тягло, а людина техніки.

Дійсно, Каліграт Лемішка завідує в тресті Бюро Сприяння Початкуючим Винахідникам у Галузі Знищення Шкідливих Комах. Він, Каліграт Лемішка, не просто керівник, що прилип до посади, як муха до меду: він — сам винахідник. П'ятий рік підряд його трусить і гне блискуча ідея нової машини, яку на сімейній нараді орієнтовно названо: „Ганьба довгоносикові" П'ятий рік підряд йому рельєфно уявлялись майбутні контури цієї машинерії на чотирьох колесах з десятиметровою трубою, з казаном у 120 атмосфер.

Сидячи і креслячи на восківці контури колеса, Лемішка переживав хвилини, коли люди не чують биття власного серця і гармонійного скреготіння нового годинника, купленого вчора в показовому універмагу. А серце ж б'еться. А годинник стоїть на столі, стоїть і, здається, йде і, здається, показує якусь годину на циферблаті.

Ніжно задзвонив телефон:

— Калістратику!

— Я, моє пташеня...

— На обід поспішай!

— Так, так, чую, але ж, розумієш, годинник...

— Що мені годинник!

— Стрілка ж не на місці! Га?

Знаючи свою дружину, яка відзначалась бентежним характером, Лемішка перекрутив стрілку годинника з пів на п'яту — на шосту, схопив портфель і ніжно буркнув у телефонну трубку:

— Ну, то я лечу...

Дружина зустріла його приємною новиною.

— Все улагоджено, — радісно сказала вона, — все договорено. Громадські організації тресту і місцевком справляють твій ювілей. Тихо! Через два тижні — в середу стукне п'ять років, Калістратику, початку твоїх шукань по винайденню машини, яка зажене в могилу довгоносика. Кругла, як бублик, дата в нашому сімейному житті буде відзначена подарунками, телеграмами, хризантемами, фіалками й іншою зеленню, а може і... Іж, борщ стигне. О дев'ятій годині ти маєш бути на засіданні ювілейної комісії.

Каліграт Лемішка їв борщ, кліпав очима і не сперечався. Йому стало легко і приємно. Правду кажучи, він давно відбивав атаки свого „пташеняти", доводячи, що ювілей слід перенести на липень, бо ранній весняний пейзаж не гармонує з назвою машини „Ганьба довгоносикові". Але оскільки всі за ювілей — він згоден.

Рівно о дев'ятій годині відбулося засідання ювілейної комісії. Головував Кирило Покришка — найближчий співробітник Лемішки.

— Жив Ломоносов, — говорив він. — Жив Лермонтов. Жив Уатт паровий. І живе наш шановний Каліграт Лемішка. На виношування ідеї агрегата по боротьбі з довгоносиком наш трест витратив кругленьких півмільончика. І ми певні, що недаремно, довгоносик це відчує на своїй твердій шкурі. Комісія порушує клопотання про асигнування 50.000 карбованців і 37 копійок на проведення ювілею...

— Я цілком приєднуюсь до того, що сказав товариш Покришка, — заявив Агафангел Півень. — П'ять років шукань і переживань — ціла епоха. А епоха повинна бути відзначена. Мене вражає ясність поставленої мети. У проекті машини „Ганьба довгоносикові" геніально поєднані локомобіль і двигун внутрішнього згорання. Машина працює на соломі, на дровах, на вугіллі і на нафті. Солома в ній горить — краса! І ще що цікаво — система пронумерованих кранників, кожен з яких випускатиме різної температури пару. Це дозволяє економно витрачати пару і вбивати, крім довгоносика, ще й блох. Я пропоную видати двохтомний проспект опису праці Каліграта Давидовича.

Підвівся Юхим Щур.

— Усі сказали і я скажу, що ювілей Каліграта Давидовича — наше спільне свято. Я скажу більше: Уатта ми заткнули за халяву, З точки зору критичних зауважень (хай мені пробачить Каліграт Давидович, але без критики, товариші, самі розумієте, не можна обійтись навіть на ювілеях) Каліратові Давидовичу треба звернути увагу на внесення повної ясності щодо того, як умиратиме довгоносик: блискавично чи поступово? Я висловлююсь за поступове вмирання. Це дуже важливо з точки зору науки: ми могли б тоді дослідити дію поступового вмирання на нервову систему довгоносика. Зрозуміло, це нова тема і вона потребує певних асигнувань, але, як кажуть, де копійка, там і карбованець. Я скінчив...

У хвилину палких промов у кімнату влетів секретар Каліграта Лемішки:

— Сажа!.. Степаніда Юліанівна дзвонили. Горить сажа!

Члени комісії прожогом кинулись на Пушкінську. Каліграт Лемішка біг першим, важко відсапуючись.

Грюкнули двері.

Лемішка, блідий, як крейда, закричав:

— Де сажа? Де горить?

Степаніда Юліанівна лежала на канапі і стогнала:

— Не в коміні — в моїй душі горить сажа. Спізнились, Калістратику! Хризантеми, телеграми, премія... Виключи радіо...

Л. ВЕРТЕП

У МАНІКЮРШІ

Мал. Л. Сойфертіса

— Мене манікюр так стомлює, що я до наступного візиту ні за яку роботу взятися не можу

Бабуся зникла

В Києві на площі Калініна зникла бабуся. О другій годині дня стареньку ще бачили знайомі і двірники, а о третій її не стало. Останній дрейф бабуся зробила по вулиці Челюскінців. Вона йшла, як у молоді роки, посміхаючись весняному сонцю і наївно брязкотячи ключиком від французського замка.

В міліції родичів люб'язно прийняв молодий, але, видно, досвідчений Шерлок Холмс.

— Я прошу вас розповісти про свою матір найдрібніші деталі, яким, можливо, ви особисто не надаєте ніякого значення. Але саме вони й можуть стати для слідства ниткою до розкриття злочину,—сказав упевненим голосом київський Шерлок Холмс.

Син плутано почав свою розповідь.

— Вона одягалась небагато, але охайно. В той день, коли ми її... востанне бачили, вона вийшла на вулицю в нових туфлях. З трошей у неї були в кишені лише дрібні, мідні. До правої руки мати завжди прив'язувала ключ від французького замка, і він при ходьбі брязкотів об гудзик на рукаві пальто.

— Хвилиночку, — насторожився Шерлок Холмс, виймаючи блокнот і щось записуючи в нього.—Ви сказали, що у неї на руці висів французський ключ? Ви твердо впевнені, що він французський?

— Безперечно, я сам кілька років відмикав ним квартиру.

— Гм, гм... Зрозуміло. Вона часто читала романи Золя?

— Так, вона любила читати книги.

— Прекрасно. А чи не пам'ятаєте, ваша мати не співала пісеньки француза Беранже:

И как Тартюф, я вам спою
Кой что про бабушку мою –
Одни стишки,
Скандальные
Стишки.

— „Катюшу" вона справді співала. А те, що ви назвали — не чув.

Шерлок Холмс підвівся і почав ходити по кімнаті.

— В усякому разі, ми на правильному шляху до розкриття злочину. Ідіть спокійно додому і чекайте. Я не я буду, якщо завтра не розшукаю вашої матері.

Син ішов по місту і думав про геніальність Шерлока Холмса, який серед 846.293 мешканців Києва може знайти вкрадену стару жінку. Вранці другого дня в будинку № 4 по вул. Челюскінців у квартирі Ясинських залунав телефонний дзвінок. Син зняв трубку і почув знайомий, сповнений упевненості голос Холмса:

— Не прибула ще ваша мати?

— Ні.

Телефон дзвонив весь день. Сім'я вже знала, хто дзвонить, і, знявши трубку, відповідала стереотипною фразою:

— Мама не прибула.

Ми не спроможні описати радість і здивування родичів, коли надвечір стара жінка знову з'явилась в домі. Жива і неушкоджена. Правда, вона була бліда і трохи похитувалася на старечих ногах. І от, довідавшись про цю історію, ми попрямували в міліцію до київського Шерлока Холмса. Нас хвилювала думка: як він в такому місті за такий короткий строк розшукав украдену бабусю?

Звичайно, ми не можемо, дорогі читачі, задовольнити повністю вашу цікавість. І не можемо відкривати всі таємниці, щоб не почали всі так просто відшукувати бабусь, а викрадачі—не змінили б вмить свої методи. Пояснимо лише один секрет (і то нам розповів його не Шерлок Холмс—він був скромний і мовчазний, як і личить героєві).

Шерлок Холмс, шукаючи якось у місті бродяг, захопив на всякий випадок і вищеописану бабусю. Остання, як пишуть в міліцейських протоколах, і просиділа незаконно в ув'язненні 24 години до з'ясування її особи. З нею разом, між іншим, був захоплений з Петрівки і один дідусь. Він теж був необережний і під час об'їзду Шерлока Холмса вийшов погрітися на сонечко.

Ол. ГУТОРОВИЧ

НОВЕ В АРХІТЕКТУРІ

Архітектура — тонка річ. До неї слід підходити вміючи.

Треба прямо сказати, що на фронті архітектури у нас панує деякий штамп. Різні там ампіри, рококо і модерни аж ніяк не відповідають духові часу; новий же стиль народжується в тривалих шуканнях і творчих муках. Іноді доводиться старі традиції і всілякі там стилі просто ламати.

Одеська міськрада та її комунальний відділ і почали з того, що наказали ламати.

Людина, що вперше приїхала в Одесу, дивується своєрідному стилю деяких місцевих будинків: там, де були балкони, стирчать залізні балки і рейки. Балконів нема.

Історія виникнення нового архітектурного одеського стилю така:

Запідозривши балкони у схильності до обвалів, керівники житлових установ міста вирішили зайнятись профілактикою. Балкони були зруйновані без участі стихійних сил, організовано і послідовно. План ліквідації балконів був виконаний з дивовижною швидкістю: не минуло й кількох днів, як балконів доброї половини будинків уже не було.

В чудесні весняні вечори палкі юнаки, з гітарами в руках, жалібно співають, просячи коханих вийти на балкон (колишній балкон). Не виходять! Щеб пак. Любов здатна, звичайно, на жертви, але кому охота шугати з шостого поверху?..

Виконком Одеської міської Ради по скромності може заявити, що його заслуги в справі створення нового архітектурного стилю не такі вже великі. Але ми знаємо істину...

НА ПОРОЗІ КАБІНЕТУ

— Товаришу секретар, я до директора.

— Він на суді.

— А коли повернеться?

— Це вже не від нього, а від судового вироку залежить.

У ГОТЕЛІ

ПРИЇЖДЖИЙ: А чому у вас на вікнах штор немає?

ДИРЕКТОР: Даруйте, вони зайві. Вікна так пилом припали, що крізь них ніхто нічого не побачить.

Страхіття благоустрою

Мал. В. Гливенка

— О, тепер вже ніяка тінь не ляже на нашу сільраду.

СІЧЕНЬ У КВІТНІ

У квітні знатний бурильник Криворіжжя О. І. Семиволос приступив до виконання другої річної програми.

Мал. Б. Крюкова

З новим роком, Олексій Ілліч!

Мал. А. Девяніна

А вже весна, а вже й літа

„Навесні разом з культурними рослинами починають рости й бур'яни" (Проф. І. Н. Шевельов.—„Бур'яни та боротьба з ними", стор. 3).

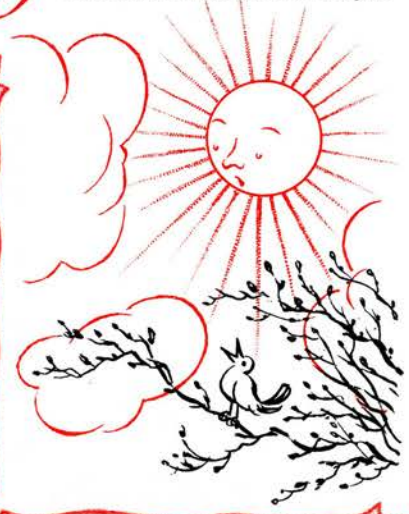

Вибачте, що потурбували...

Першим порушив тяжку мовчанку Іщенко. Він схопився з місця, гучно чхнув і несамовито закричав:

— Не можу більше, товариші! Задихаюсь!

Його підтримав завжди мовчазний Ядриця:

— Приєднуюсь до попереднього промовця. Більше нема ніяких сил терпіти.

Голова постукав олівцем об чорнильницю:

— Спокійно, товариші, спокійно! Не будемо впадати в паніку...

Раптом ніздрі голови затріпотіли. Обличчя судорожно перекривилося.

Але це був лише підготовний період. Далі голова смачно і виразно чхнув — раз, другий і третій. Його приклад поспішили наслідувати ще три члени президії обласного виконавчого комітету.

Відічхавшись, голова знов постукав олівцем об чорнильницю і з слізьми на очах повторив:

— Товариші, не будемо впадати в паніку. У кого будуть конкретні пропозиції?

— У мене, — сказав Іщенко. — Пропоную зачинити вікна в залі засідання.

— Приєднуюся, — вставив Ядриця. — Інакше нам тут не минути лиха.

Пропозиція була прийнята і проведена в життя при шумному схваленні всіх присутніх. І — дивна річ: через те, що повітрю з вулиці закрили доступ у приміщення — атмосфера в залі стала чистіша. Наслідки цього заходу негайно позначилися на різкому зниженні кількості чхань керівних працівників області, які прийшли на засідання.

В місті стояв нестерпний сморід. Неначе всіх собак і кішок, які за останні роки здохли в області, викинули — для благоустрою — на вулиці цього міста.

Особливо тяжко було приїжджим через незвичку. Ні одна обслідницька комісія, ні одна ревізія, ні один інструктор не могли тут довго затримуватися.

А керівники області, зайняті серйознішими і важливішими справами, не звертали уваги на такі дрібниці. Очистка сміттєвих ям, поливання вулиць, ремонт тротуарів, біління фасадів — нехай цим займається міська рада у вільний час.

Але, кінець-кінцем, під натиском громадської думки, облвиконком змушений був зібратися, щоб обговорити становище, яке створилося в місті.

Вище ми вже говорили про перший конкретний захід: в залі засідань зачинили вікна.

— Продовжуємо засідання, — сказав голова облвиконкому. Ось скаржиться народ на нашого Івана Полікарповича — голову міськради.

— Давно час взятися за Івана Полікарповича.

— Але, товариші, — продовжував голова, — всяка скарга потребує перевірки.

— Цілком справедливо!

— Відчиніть вікно — ось вам і перевірка.

— Не треба! — злякався голова. — Але що вірно, то вірно. Щодо впорядження міста ми трохи теє...

— Я вважаю, що ми повинні записати Іванові Полікарповичу.

— Потрібні рішучіші заходи.

— Можна і рішучіше. Зауважимо йому.

— Від цього в місті сморід не зменшиться.

— Треба сьогодні раз і назавжди покінчити з неподобствами в місті.

— Добре. Так і зробимо. Оголосимо йому догану.

— Можна догану. Але одночасно зняти з роботи як такого, що не справився.

— Правильно!

— Чого ж? Якщо всі за зняття, то і я не проти. Можна, звичайно, і зняти. Але все ж Іван Полікарпович — чесний працівник, міцний хлопець. Так просто зняти таку людину — не зовсім зручно. Ми його викличемо і по-товариському скажемо: дорогий Іване Полікарповичу! Ми всі тебе любимо, цінимо, поважаємо і всяке таке. За два роки, що ти пробув на посту...

— Ти списав чимало паперу.

— Не заважайте, товариші... Ти, Іване Полікарповичу, проробив в основному велику роботу, але, беручи до уваги деякі недоробки по лінії благоустрою і всяке таке, ми змушені для користі справи зняти... тобто, увільнити... вірніше сказати, перекинути тебе на іншу роботу... Ви вже нас, Іване Полікарповичу, вибачте, але...

— Тобто, вибачте, що турбуємо, але дозвольте вам вийти геть.

— Це дуже брутально, товаришу Іщенко! Дуже брутально! Іван Полікарпович має, звичайно, свої хиби, як і кожний з нас, але він — людина поважна, треба з ним поводитися делікатніше.

— Та що тут цяцькатися?

Єськов підвівся з місця:

— Кличте його сюди. Я йому сам усе скажу. В місті — сморід (загнув палець), пил (загнув другий палець), тротуари — у вибоїнах, станеш — і одна нога вища за другу над рівнем моря на півметра (загнув третій палець), кози і свині вільно походжають по вулицях (загнув четвертий палець)...

Єськов говорив довго і запально. Поступово він загинав палець за пальцем.

— Усе це вірно. Треба все ж викликати його. Ви, Єськов, ближче до телефона, подзвоніть йому в міськраду, щоб він негайно їхав сюди.

— Нічим дзвонити. У мене всі пальці загнуті.

Подзвонив Ядриця. Голова міськради обіцяв негайно приїхати.

Минуло півгодини. Пролетіла година. Івана Полікарповича не було. Дзвонили знову в міськраду. Кажуть — давно виїхав.

Нарешті, в зал засідання увійшов міліціонер і доповів:

— Голова міськради просив передати, що він зараз не може з'явитися. Їхав він сюди, значить, на машині, але коло торгових рядів машина в пітьмі в'їхала в болото. І, значить, ні туди, ні сюди.

Голова тяжко зітхнув.

— Не щастить Іванові Полікарповичу. Буває ж — хороша людина, а долі нема...

Г. РИКЛІН

НА БУРЯКОВИХ ПЛАНТАЦІЯХ

Мал. С. Самума

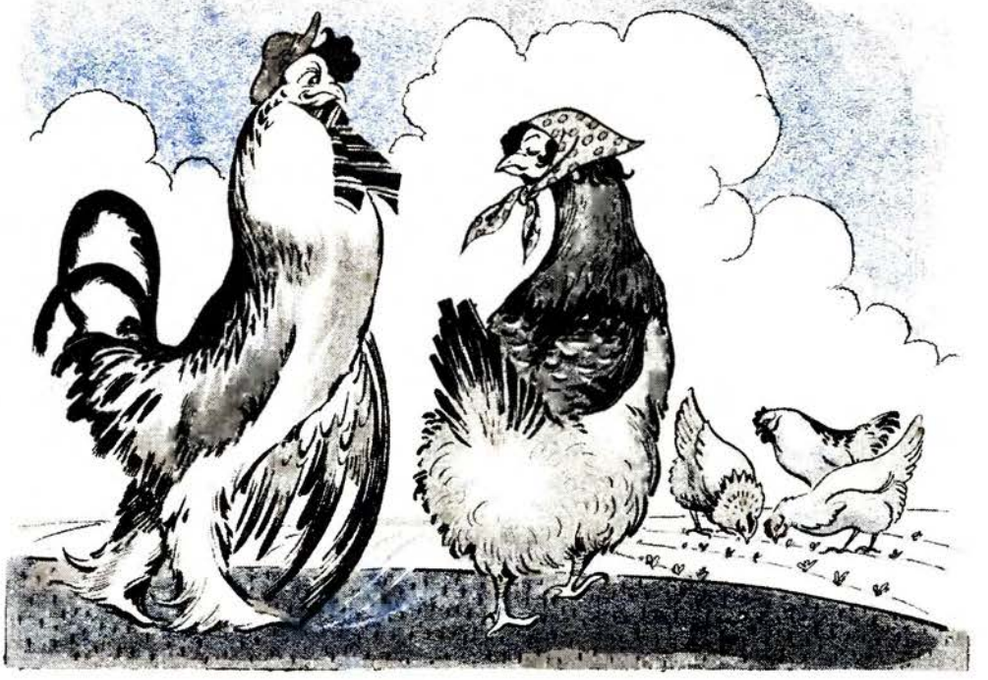

— Ах, облиште!.. Не чіпайте!.. Я запізнююсь на роботу

Були в Карпа два сини, а третій ледачий

Ми ще не маємо вивіски, а у нас вже стався скандал. Як то кажуть, ти ще з ліжка не встав, а вже з тебе вимагають штраф за порушення вуличного руху!

Вся наша редакція — семеро лисих і два кучерявих, розмахуючи стільцями, складали передову. Коли раптом до кабінету вдерлась якась людина.

— А-а! Здрастуйте! — викрикнула вона так, ніби зустрілася з родичами, і почала всіх нас цілувати.

Це був низенький на зріст, кривенький на ногу чолов'яга, років під шістдесят, у валянках і в бушлаті, з руденькою борідкою і таким же рудим засмиканим вусом, з хитруватими очима і ще більш хитрою посмішкою. У руках він тримав кошик, який, почавши нас цілувати, поставив просто на стіл редактора.

— Я Гордій Смішка! — відповів чолов'яга і витягнув з валянка товстий зошит. — Де тут у вас той, що сміхом завідує?

І тут кошик Гордія Смішки раптом захитався, мов живий, і з нього вискочило чотири курки й півень — галаган. Вони розбіглися по всій редакції і почали кудахкати, як навіжені.

— Заберіть геть свій курячий десант! — крикнув, почервонівши, наш секретар. — Це редакція, а не буряки. У нас довгоносик не водиться...

Він, нарешті, половив своїх курей, склав у кошик і поважно сказав:

— Так отож, прошу вас — почитайте і прощавайте!

Почали радитись. Може ми і не надрукували б цей матеріал, та — побоялись. А що, коли до нас знов вдереться отой Гордій Смішка — вже з усією колгоспною птахофермою?

— Отже, будь ласка, читайте: „Зошит Гордія Смішки" або „Були в Карпа два сини, а третій ледачий"

* * *

Карпо—мій сусіда—мав аж трьох синів: одного я в нього хрестив, другого звіздив, а третього Карпо так у світ пустив.

І, може саме через те, що не знав він ні кропила, ні загсівського чорнила, виросла з нього якась тямтялямтя, або, як люди кажуть, ні богу свічка, ні чорту кочерга.

Прозвали його на кутку — Іван Бас, що на ходу спить. А прозвали так через те, що розум він мав пустий, голос густий і спав на добу півтори доби, тобто щодня позичав у завтра півдня.

Що вже ми з ним не робили, як не совістили — не працює Іван.

Люди йдуть косити сіно, люди йдуть на жнива, люди йдуть до машин, а він розляжеться на городі під вишнею і хоч би що!

— Як тобі не соромно! — дорікають йому люди. — Коли вже тобі, гайстуре, набридне спати?!

А він з людей ще й знущається: я, каже, не сплю, я — думаю...

— А що ж ти думаєш?

— А я думаю,— куди дірка дівається, як бублик з'їдається? — І знов ляже у холодок.

Вирішили були люди зробить з нього чоловіка — зрубали ту вишню, щоб не було тіні. Ну, то він ліг під саж.

Докоряли йому сусіди, докоряли й брати.

— Ти дармоїд, ти ледачий.

А він їм:

— Неправда. Я не ледачий, то в мене, братики, така вдача. Ви мене не чіпайте, я не просто лежу, я ідею вилежую, я, може, уперед вас на цілих сто років дивлюсь, ви од мене відстали, у соціалізмі ще плентаєтесь, а я вже у комунізм входжу.

Отаке закида. Грамотний сучий син! Тільки грамота йому не в голову пішла, а як у того дядька, що бочку меду з'їв, — на пуп воском виходить.

Та до сердець братів не дійшла Іванова грамота. Дали вони ледачому разів сім по зашийку та й поставили ходить коло плугів за трактором, щоб увесь час, значить, був у движенії.

Так що ж ви думаєте? Він і там на ходу хропе. А ті плуги по землі, як п'яні, кренделяють.

А зима прийде — Іван з печі не злазить. А то сяде, живіт чухає і з матір'ю розсуждать починає.

— Яка, мамо, в світі, — каже, — неправда... Усім великим людям пам'ятники поставили, а тому, хто піч вигадав, ніякої шани.

Ну, тут вже мати не витримала: прийшла до колгоспу, плаче, голосить:

— Не можу я далі так жити! Що мені з тим вилупком робити? Не трудиться, ірод, а їсть, як віл. Ви погляньте, який він ударний, як сяде за стіл! За один обід два трудодні з'їдає, та ще й мене, стару матір, лає... Візьміть його на цей рік, хоч на тік. Хай там горобців лякає — бо сил уже я не маю.

Ну, взяли його на тік, поставили на стіжок замість опудала. Так що ж ви думаєте? Він і там заснув. Горобці йому на брилі гнізда змостили.

І все ж таки зробили з нього людину. І хто ж, ви думаєте, це зробив? Штрафи, міліція? Ні! Дівчата! Еге ж, наші сільські дівчата. Хлопець, бачте, вже виріс і як добре його оком прикинути, то й женитися мав усі законні права. Почав він до дівчат залицятись. А ті від нього, як од чуми, немов зговорились: — А киш! Ти, кажуть, ледащо. Не підемо за тебе нізащо!

Та ще й таке вигадали, чортові дівки! Як тільки побачать де, що Іван спить, — покладуть йому в рота соску. Прокинеться Іван, а йому та соска по губах — бринь! Де б не приліг ледар, дівчата його знайдуть і в зуби соску уткнуть. Що вже він не робив, де вже не ховався, — у болото залізе, в очерет втече — всюди його дівки знайдуть.

І ви знаєте — помогло. Так йому допекли ті дівчата, що не витримав. Прийшов сам до колгоспу і попросився на роботу.

— Та тільки таку мені, — каже, — дайте, щоб од дівчат далі. Ой, насипали ж вони мені в серце печалі!

Дали йому ціпа в руки і нарядили молотить снопи на околот для нашої клуні.

І щоб ви думали! Молотить, та ще й як молотить! Це вже з рік, як ціпа з рук не випускає.

А це вчора по нашому селі пройшла чутка — жениться Іван Бас. Пожаліла таки його якась дівка.

Недарма кажуть — од смішного до страшного один крок.

Гордій СМІШКА

КОЛГОСПНИЙ ГРИЦЬ

Мал. В. Литвиненка і Р. Мельничука

Грицю, Грицю, до роботи!
— В Гриця порвані чоботи...

Грицю, Грицю, до телят!
— В Гриця ніженьки болять...

Грицю, Грицю, до Марусі!
— Зараз, зараз уберуся...

Мал. Кеша, текст Б. Коштелянчука

— Щоб справу цю обміркувать як слід,—
Стільця принаймні треба просидіть...

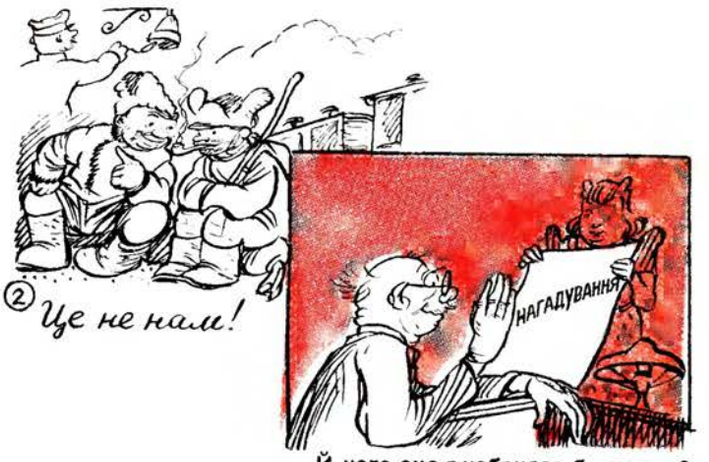

— Й чого оце я набридав би людям?
Ну, тихо їдем,— значить, далі будем!

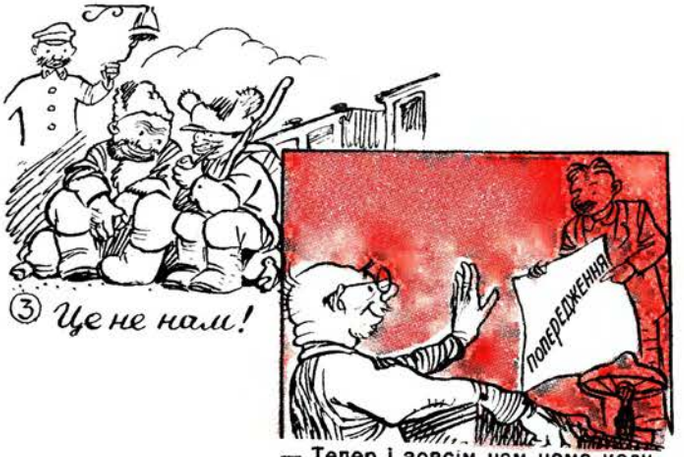

— Тепер і зовсім нам нема коли,-
Нові обсіли, бачте, нас діли.

— Здається, я таки дозвілля буду мати,
Щоб справу цю як слід обміркувати.

Сердечна справа

Товариш Фур'є мріяв зв'язати себе узами Гіменея. На жаль, усі дівчата були йому явно не до смаку. Даремно фельдшериця Ніночка томно співала в саду:

Коли простим і ніжним зором
Мене чаруєш, друже мій.

Погляд жениха був суворий, і при перших акордах гітари він з тріском, демонстративно зачиняв вікно. Даремно хтось потай у гарячі літні ночі ставив на підвіконник квіти: вранці пом'ятий букетик валявся на підлозі.

Були дівчата і наполегливіші, але й вони зазнавали невдачі.

А роки, як говориться, минали. Тов. Фур'є томився і, нарешті, не витримавши, написав у Київський обласний відділ народної освіти:

„Заява

Від учителя Барахтянської середньої школи Васильківського району, Київської області

Фур'є В. А.

Я вже немолодий, мені 33-й рік, але я нежонатий. Щоб оженитися, мені треба перевестися в місто або в районний центр...“

Очевидно, маючи якісь відомості про якість наречених, жених наприкінці своєї заяви приписав:

„Я б хотів переїхати в Черкаси або в Умань“.

Але крик душі жениха, який засидівся в парубках, не потривожив сердець працівників Облнаросвіти: в переводі було відмовлено. А тут, як на зло, настала весна, з'явились проліски, вечорами у вікно, всміхаючись, заглядав місяць. Правда, в школі була гаряча пора— готувались до іспитів, але Фур'є було не до прозаїчних справ: він безумно прагнув одружитися. Йому, як говорив персонаж з однієї старовинної української комедії, „хотілось заміж, аж кричить“.

Охоплений цим бурхливим бажанням Фур'є надсилає нову заяву — вже народному комісарові освіти УРСР тов. Бухало. Він знов сумує:

„Я вже немолодий. Мені 33-й рік...“.

В управлінні кадрів Наркомосвіти, куди потрапила заявка на одруження, співробітники довго радилися перше ніж відповісти. На всякий випадок покликали юриста, але той, пославшись на відсутність достатнього досвіду в справах одруження, нічого не порадив. Тим то і написали женихові відповідь самі: ми, мовляв, дуже здивовані тим, що ви не можете на селі одружитися..

„...І якщо з вами трапився такий випадок, то це пояснюється вашою відірваністю від сучасного села. Управління кадрів НКО УРСР вашу просьбу, як безпідставну, задовольнити не може і рекомендує виробничу роботу сполучити з роботою громадських організацій школи та села.

В. о. нач. управління кадрів НКО УРСР ***Безносик“***

Напевне миргородський повітовий суддя, що захоплювався колись стилем скарги Івана Івановича, сина Перерепенка, читаючи відповідь тов. Безносика, з благоговінням склав би руки на животі і вигукнув:

— Що за метке перо! Господи боже, як пише ця людина!

А що сталося з тов. Фур'є, коли він одержав лист з управління кадрів Наркомосвіти — невідомо, але, кажуть, він і досі не одружився.

Юр. ЯГНИЧ

Лікар і базіка

Нестійко тримаючись на ногах,
Мов непоправний той каліка,
З відтінком смерті на очах
До лікаря прийшов базіка
І, держачись за лівий бік,
Впівголоса промовив хрипло:
„Рятуйте! Онімів язик!
До піднебіння щось прилипло“...
„Ого! Хвороба в вас тяжка!—
Звернувся лікар до базіки,—
Проте, нехай вона яка,
А ми вже підберемо ліки...“
„Про вас я скільки буду жить,
Ніколи в світі не забуду.
Лікуйте, голубе, кажіть,
Що хочте, я робити буду...“
І лікар тут же, за столом,
На те рецепта склав такого:
„Працюй поменше язиком,—
Це кращі ліки проти всього“.

Ілля ПОПОВ

МУКИ ТОЧНОСТІ

Просто неможливо працювати. Наркомат вимагає **точного** виконання плану, парткомітет наполягає на **точному** додержанні щоденного графіку, Держконтроль зобов'язує вести **точний** облік кожної копійки, кожного верстата. Та чорт забирай! Адже у мене — взуттєва фабрика, а не трест точної механіки!

На Володимирській гірці

— Скоріше, скоріше! Вже зібрались, — шепотів мій приятель, чомусь хвилюючись.

Хвилювання передалось і мені. Одверто кажучи, я досі не вірив: де ж таки! — щоб тут, на Володимирській гірці збирались герої театральних постановок і режисери.. Але цей галас! Що він міг означати?

— Ну що, тепер віриш? — в'їдливо запитав приятель, коли перед нашими очима вимальовалась живописна галявина перед пам'ятником.

Я отетерів.

Першою, кого я побачив, була дама з камеліями, що намагалася спокусити дяка Гаврила, тикаючи йому під ніс букет квітів.

— Відчепись! — промовив дяк, нюхаючи тараню.

— Пфі, грубіян! — манірно кинула йому Маргаріта і підійшла до лави, де вже сиділа стара графиня з „Пікової дами" і вся в чорному чернечому вбранні Ліза з „Дворянського гнізда". Біля них примостився чемний, затягнутий у фрак Каренін з „Живого трупа". Трохи віддаля, спершись на шпагу, стояв Сірано-де-Бержерак, ніби розглядаючи, кого б його ще проткнути шпагою.

Прямо на траві сидів Тарас Бульба.

В куточку, відгороджуючись від цілого світу, майстрував тин Галушка. Біля кулемету присіли Часник і Пархоменко, тихо розмовляючи про славні діла кіннотників Будьонного.

— Починаємо! Громадяни, починаємо, — почувся голос молодого чоловіка. Він стояв біля невеличкої перевернутої тумби, що правила за стіл для президії.

— На порядку денному одне питання — підсумки сезону. Хто просить слова?

— Ку-ку-рі-ку!—почулося з кущів. Усі шанобливо затихли, поважаючи дивацтво відомого полководця.

— Хто просить слова? — ще раз перепитав молодий чоловік.

— Тоді я скажу, — Бульба важко піднявся з землі. — Я тебе питаю — звернувся він до голови, — ти бачив, що з мене зробили, га? Бачив? Так куди ж ти дивився, я тебе питаю?

Маленький товстенький режисер, якого всі з повагою величали Юхим Якович, з острахом спостерігав, як розгорався Бульба.

— А-а-а! І ти тут, — гаркнув Тарас. — Хоч ти мене й народив, та я ж тебе вб'ю!

Режисер кинувся з гірки в напрямі оперної студії. Бульба припав на коліна, націлюючись з рушниці у втікача.

— О, знову постріли, — нездоволено прошепотіла графиня.

— Громадянка! Ви не в курсі діла! За таку постановку Бульба має право...

— Так які пропозиції будуть, громадяни?— запитав голова.

— Я раджу всім вступити в монастир. Там затишно, спокійно. Працювати не треба,— смиренно промовила Ліза.

— Як то в монастир? — здивувався голова. — Управлінню мистецтв — і в монастир?

— Громадяночка, видно, в курсі діла, — не витерпів Галушка.

— Бути чи не бути? — закричав якийсь кумедно одягнений мужчина, загримірований з явною претензією на шекспірівський персонаж. — Бути чи не бути? — ще раз повторив він.

— Бити! Тільки бити і то довбнею! — закричав здоровенний юнак з великою кованою довбнею в руках.

Першим з шпагою в руках кинувся до голови Сірано. Та голова вмить сплигнув із своєї тумби і щосили помчав на Хрещатик.

— Рятуйте, люди добрі! Рятуйте! — кричав він, тікаючи від численних переслідувачів.

Але люди не рятували.

— Так тобі й треба. Як репертуар складати, так нас немає, — одна історія, а як до діла, так — рятуйте! Чорта лисого!

М. ВІКТОРОВ

ЗАБЛУДИВСЯ...

Мал. В. Литвиненка

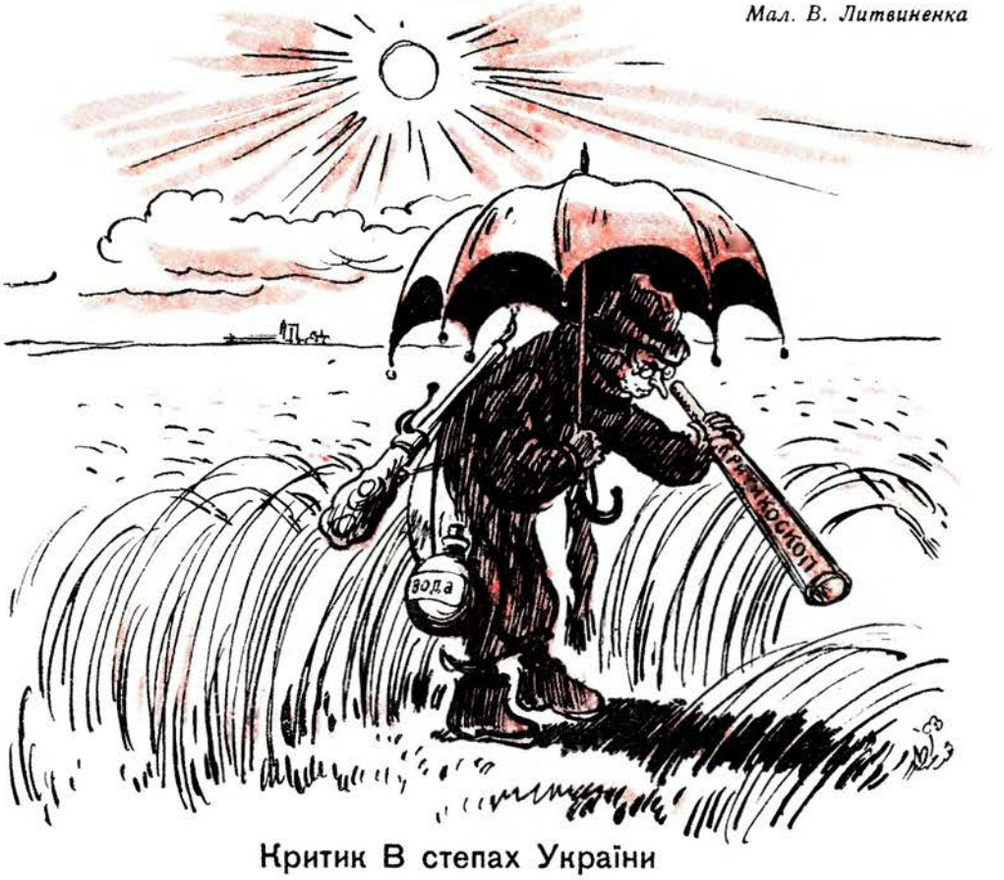

Критик В степах України

КОЛО ЗАМКНУЛОСЬ

Театр ім. Шевченка. Був тут художнім керівником тов. Пясецький. Зняли. Або — висунули. Ці слова, як виявляється, в колах Вінницького обласного управління в справах мистецтв — розуміють однаково.

Театр ім. Лермонтова. Був тут директором тов. Пясецький. Висунули (або зняли).

Театр ім. Гоголя. Був тут художнім керівником тов. Пясецький. Зняли (або висунули).

Театр ім. Шевченка. Пясецький знову тут.

Висунуть чи знімуть? Знімуть чи висунуть?—цікавляться вінничани.

Дарма хвилюєтесь, товариші! Для мистецтва, як бачимо, обидва ці варіанти — погані.

ВИПАДОК З РЕПОРТЕРОМ

Учора я вдень репортеру сказав:
„Прогавили! Вранці в „Спартак"
Приїхав в таксі прямо з вокзалу
Сам Оноре де Бальзак.
Підіть у готель і візьміть розмову
Рядків на сімдесят п'ять.
А покищо—нікому ні слова..."
І пішов репортер писать.
Аж ось незабаром назад примчав,
Злітавши немов на крилах,
І в розпачі ще на порозі сказав:
— Спізнився!.. Це ви одурили!
— Я одурив?! Та що це ви! Як?
Невже ж я така потвора?
— Сказав портьє, що товариш Бальзак
В Крижополь виїхав вчора...

Мик. КАРПОВ

ПОМИЛИВСЯ...

— Говорили: „Майська ніч"—кольоровий фільм, а насправді—безбарвний.

На Полтавщині чотири прядивних заводи будують четвертий рік.

Мал. Ферстера

ПОЛТАВСЬКИЙ ШВИДКІСНИК:—Та подавай же ополоником, а не ложкою.

Фольклорні знахідки „Перця"

„Перець" поставив перед собою завдання дослідити ті зміни, які відбуваються останнім часом в усній українській народній творчості. Перші дослідження видатного нашого діяча Л. А. Заблуди-Заблудинського виявили цікаву картину. Ми знайшли, що народна творчість поділяється зокрема на: а) пісні, б) думи, в) прислів'я, г) загадки. Пісні в свою чергу поділяються на: розтратницькі, підлабузницькі і різні. Думи не поділяються. Прислів'я, загадки теж не поділяються.

Нижче подаємо наші матеріали в суворо систематизованому вигляді.

ПІСНІ РОЗТРАТНИЦЬКІ

Головбух викликає милу

Сонце низенько, кафе близенько,
Вийди до мене, моє серденько!
Вдягни подаровану сукню тоненьку
Ще й чорнобурую та лисиченьку.
Розмови нашої ніхто не слуха,
Вийди, дівчинонько, до головбуха.
Вийди, дівчино, не бійся морозу,
Я твої ніженьки в шапоньку вложу.
Моя шапонька не дорогая—
Чотири тисячі заплаченая;
Чотири тисячі з сум особливих,
Щоб любов наша була щаслива.
На твої сукні та на корали
Списав я грошиків та ще й немало.
Ой ти, дівчино-чарівниченько,
Причарувала моє серденько!
Причарувала серце та й душу,
Відповідальність нести я мушу.

(*Записано в Київській опері*).

ПІСНІ ПІДЛАБУЗНИЦЬКІ

Директор розсердився

Дощик-дощик крапає над яром,
Не вгодив я директору якимсь
циркуляром...
Коли б знав я, коли б знав я, як там
написати,
Де курсивом директора ім'я указати,
Де вказати, прописати, а де звеличати,
А де взяти слова його та й
процитувати!
Дощик дрібний, дощик дрібний аж із
стріхи капотить,
Розсердився наш директор, аж ногами
тупотить.
Розсердився, розгнівався директор на
мене,
А як гляне — серце в'яне і в нього і в
мене.

(*Записано в системі Наркомату легкої промисловості*).

Б. ДУМИ

Дума про батька Русака, отамана облпромрадівського

Як у місті преславному Ровно, та в обласній промраді знаменитій, засідає сам батько Русак, отаман облпромрадівський, гей!..

Сидить батько Русак за чистою скатертиною, перед ним склянки по вінця чаєм налиті стоять, а позаду нього телефони вигравають — виспівують, гей!..

А що притулить вухо до одного телефону батько Русак, а в ньому голос з дальнього міста Києва обзивається, а що притулить вухо до другого, до третього телефону батько Русак, то у них голоси з обласних організацій виспівують, гей!.. (Гей, гей, гей!)

Та всі тії голоси в один голос зливаються та наказують батькові Русакові, отаману облпромрадівському, у промисловій артілі, що мешкає у нього, отамана, під самим носом, ватне виробництво організувати, гей! (Гей, гей!)...

Та тоді викликає батько-отаман джуру свого вірного—секретаря, за стіл садовить, ой, та оселедця за вухо закинувши, голосно наказує:—Пиши! Гей!..

Тож джура його вірний на білому папері дрібним маком сіє, дати позначає, суми визначає та грізно промисловій артілі наказує тее ватне виробництво організувати, гей!

Як тая артіль циркуляра цього прочитала, то батькові Русакові ще довшу відповідь написала, та всякі там щирі слова проказала, та себе до виконання плану зобов'язала, гей! (Гей, гей!)

А батько Русак, цього протокола прочитавши, знов джуру - секретаря викликає та гучним голосом до нього гукає: — Пиши їм знову, гей! (Гей, гей, гей!).

Тоді джура вірний знову наказа пише, різні страшні слова підбирає та перейти від слова до діла артіль закликає, гей!

Коли ж артіль цього папера прочитала, довго ходила — гадку гадала, а потім сіла всією громадою та й знову батькові Русакові від щирого серця красну обіцянку написала, гей!

А батько Русак, цього папера прочитавши, знову джуру-секретаря викликає та гучним голосом до нього гукає: — Пиши їм знову, гей! (Гей, гей, гей, гей!)

Тоді вірний джура... і т. д., і т. д.

Примітка: Думу цю далі можна співати без кінця, приграючи на волинці.

В. ПРИСЛІВ'Я

Ой дам я тобі перцю.
(Записано в усіх областях України).

* * *

Співає, як муха в глечику
(Записано від радіослухачів Сумської області).

* * *

Не тратьте, куме, сили, а подавайте заяву про звільнення з роботи.
(Київський трамвайний трест).

* * *

Тихше їдеш, — далі будеш... від виконання плану.
(Наркомат лісної промисловості).

* * *

На городі бузина, а в Києві естрада.

* * *

Не тільки світу, що у вікні письменника.

* * *

Видно директора „Шкірпрому" по халявах.
(Запоріжська область).

Г. ЗАГАДКИ

Мету, мету—не вимету, несу, несу—не винесу.
(*Сміття на станції Гребінка, Південно-Західної залізниці*).

З води росте, у воду дивиться. (*Надокучливий промовець*).

Фельдшер філологічних наук
Леопольд Аркадійович
ЗАБЛУДА-ЗАБЛУДИНСЬКИЙ

На городі бузина...

ЖЕРТВИ ЯРОВИЗАЦІЇ

Правління Санжійського колгоспу ім. 9 січня, Овідіопольського району, на Одещині змайструвало таку постанову:

„В зв'язку з тим, що картоплю перед посадкою необхідно яровизувати, згідно агротехнічних правил, відвести для цього приміщення сільського клубу, а поштового агента, що займає там кімнату, переселити на горище..."

Які ж там горища в тих Санжіях? — ось що цікаво. Судячи з постанови правлінців, ці приміщення не досить обладнані.

ЩО ЦЕ?

План укріпленого району чи схема нового надшвидкісного аеромобіля?

Ні се, ні те. Це просто підпис пропагандиста Нижнє-дніпровського райкому комсомолу тов. С. Тяпкіна.

Поздоровляємо, товаришу Тяпкін, з винятковим досягненням! Від імені всіх читачів просимо надіслати для наступного номера журналу свій портрет. Раді будемо познайомитися ближче.

2000 „ВАЛЬ"

Директор Миколаївської фабрики штампів і печаток тов. Краснянський найчастіше користується послугами автобуса. Саме ця, на перший погляд, малозначна обставина допомогла розв'язати проблему ширвжитку в довіреному йому підприємстві. У кондуктора на береті завжди виблискувала нікельована брошка з написом „Валя". —„А що, — подумав якось директор, — коли і я почну випускати такі брошки?". Подумав і відразу ж приступив до справи. Брошки з написом „Валя" були випущені в кількості 2.000. Але, на жаль, осоружні торгові працівники не прийняли ширвжиткового первенця фабрики: вони вперто твердять, що в Миколаєві нема 2.000 Валь...

Випуск товарів ширвжитку тимчасово припинено. Здається, тепер готуються до випуску брошки „Іван". Кажуть, що це — дуже поширене ім'я.

РЕКЛАМА ДИБОМ

Велика фотовітрина. Посередині — похоронна процесія. З боку — картка дитини. За всіма даними, дитинча репетує не своїм голосом. Поряд з вітриною — вивіска.

„П'ЯТИМІНУТНА ТА ИНШАЯ ХВОТОГРАФІЯ".

Адрес цього похоронно-безграмотного маячення: м. Миронівка на Київщині.

ЗАГРАЛИ ЦИМБАЛИ...

Ось уже понад рік, як Львівська залізниця ніяк не вмоститься ні в графік, ні в план: вони для неї то короткі, то довгі, то вузькі, то широкі. І раптом начальникові служби руху Цимбалові недавно здалося, що залізниця виконала план вантажно-розвантажувальних робіт. Не витримав Цимбал, розчулився, просльозився і сипнув, мов з рукава, у 360 адресів телеграму:

„В зв'язку з розгорнутим змаганням досягнуті великі зрушення в роботі тчк Колективи і окремі працівники зпт що відставали зпт підтягнулися до рівня передових тчк Пропоную переглянути всі раніш оголошені стягнення... Про стягнення накладені мною повідомте мене або моїх заступників тчк Цимбал".

Кажуть, що всі нероби щиро дякують Цимбалові за цю масову амністію з приводу... недовиконання плану.

ОБ'ЯВА

Камера схову ручного багажу станції Незупиняйсятут повідомляє, що

ЮВІЛЕЙ

шановного комірника Петра Безмена, який шість місяців тому винайшов нову конструкцію поличок для збереження калош і парасольок,

ВІДКЛАДАЄТЬСЯ

на 49 років і 6 місяців. Запрошення дійсні.

ВИПАДОК В ЇДАЛЬНІ

Мал. Г. Колчинського

— Товаришко! Ваш палець у борщі!..
— Не хвилюйтесь, борщ не гарячий...

Ой, біда!

Прийшла весна —
ясна красна,
прийшла в колгосп
сівба...
„Хіба?!.
Поперше — раз,
подруге — два",—
мізкує голова.
„Гей, бригадир,
іди сюди
та слухай, що кажу:
піди лишень
туди й туди —
аж он на ту межу:
у мить одну,
в один момент
притягуй реманент,
бо знаєш же:
сівба!"
„Хіба?!."

***

Сусід — в полі:
сусід сіє,
у сусіда зеленіє.
Сусід вміє,
сусід знає —
за врожай
зимою дбає!

***

В поле вийшов голова.
А чому ж він не співа?
Поле пізно засіває,
засіваючи, мовляє:
„Ой, біда!
Ой, біда!
Нас сівба-а заїда!
Ой, біда!"

Епілог

Цей господар не для нас,— раз;
Він—нікчемна голова,— два.

Ф. МИЦИК

Фотомонтаж Г. Вядро

— А кажуть, що я не на висоті оперативного керівництва

Розмови в зв'язку з виходом „Перця"

РОБІТНИК: Люблю овочі...

ЗАСУДЖЕНИЙ ЗА СПЕКУЛЯЦІЮ: Мені й так гірко...

ЛЮДИНА З КОНСЕРВНОГО ТРЕСТУ: Перець? Без томату? Боюсь, що буде різко...

ХУДОЖНИК: Перець... А сам, напевне, проти натюрмортів, за актуальну тематику!

КООПЕРАТОР: Овочі? Так рано? У нас ще не готові склади.

ФОЛЬКЛОРИСТ: Прислів'я каже: „Всякому овочу свій час". А тут Перець цілий рік. Чи не написати про це дисертацію?

ДИРЕКТОР ЗАВОДУ: Гумористичний журнал? Регулярний? За графіком? Не вірю: так навіть мій завод не працює...

Записав *Яків* ***ГОРОДСКОЙ***

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: К. Герасименко, Ю. Дольд, Ю. Мартич, М. Мар'янов, Л. Паламарчук (відповідальний редактор), О. Шущурін. ● Рукописи не повертаються
Адрес редакції: Київ, вул. Воровського, 24: тел. 4-64-08, комутатор 4-40-20 дод. 1-32. Прийом щодня з 3 до 7 год. Видавництво ЦК КП(б)У „Комуніст".

БФ 2589. Набрано в друкарні „Комуніст" Надруковано в літогр. Книжно-Журнальної фабрики НКМП УРСР, Укрполіграфтресту, Київ. Зам. 293 Тир. 50.000.

Мал. В. Гливенка і О. Козюренка

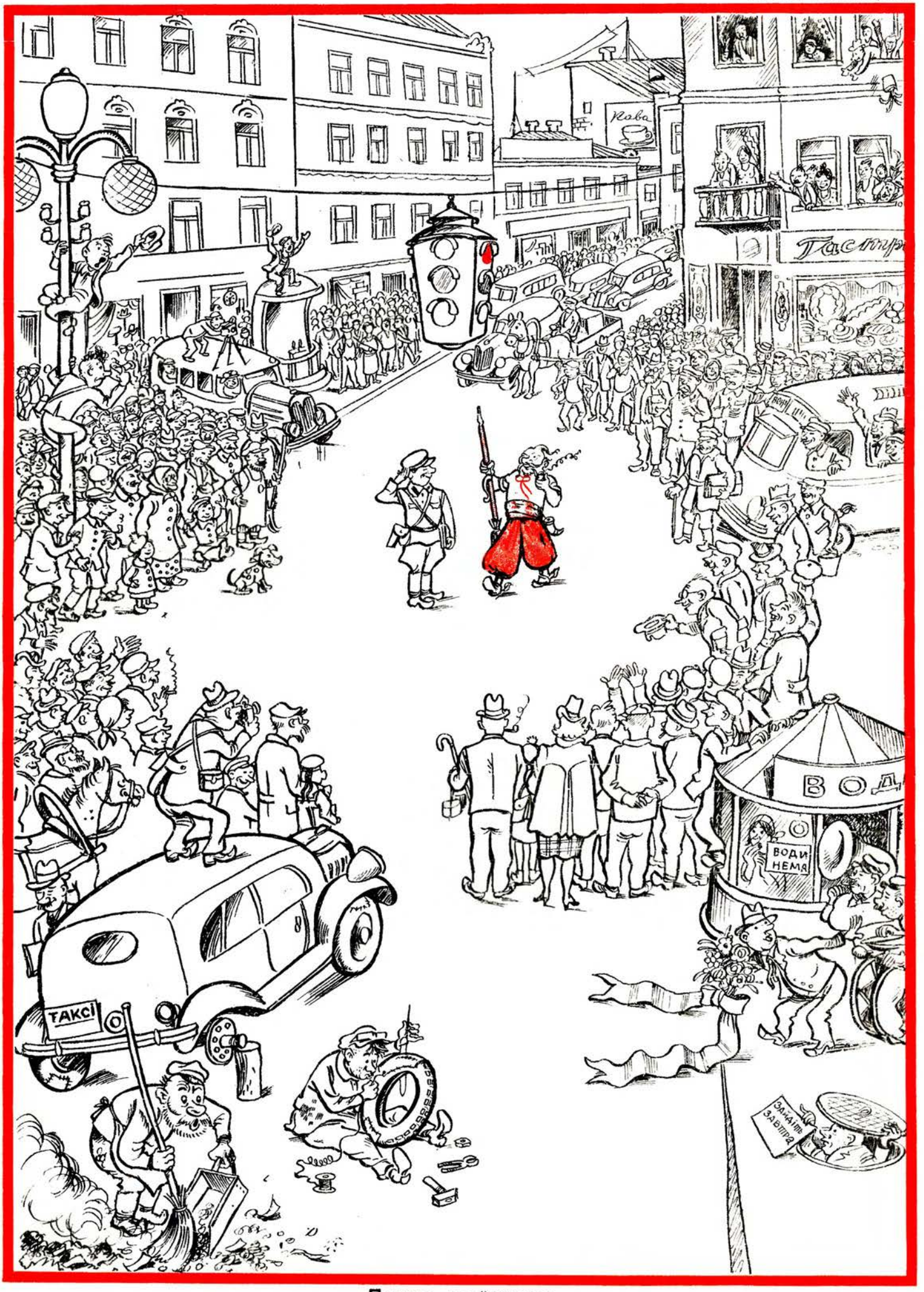

Перше знайомство